

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 9. januarja.

Novo leto ni knezu Bismarcku prineslo prijetnega vezila, marveč reči se sme, da je začetek slab. Temu pa je nekaj kriv sam, nekaj njegove reptilije, v prvi vrsti „Kölnische Zeitung“. Sam zakrivil je slučaj Geffckenov, ki mu je donesel veliko blamažo, kakor soglasno priznavajo nemški časopisi, seveda izimši one liste, ki dobivajo svoj oves iz kancelarijnih jasel.

Geffcken bil je 99 dni v preiskovalnem zaporu, a sedaj bil je na predlog drž. pravdnika Tesenberga izpuščen. „Freisinnige Zeitung“ piše tem povodom: „Bismarcka zadel je pred svetom težek poraz, kakor jedva kdaj v njegovem ministerskem življenji. Da se je obtožba takoj na sodišča pragu zavrnila, to kaže še bolj državnega kancelarja krivico. Mi se veselimo te določbe, ker se strinja z javnim pravnim čustvom. Začetek te pravde bila je velika politična hiba.“ — „Vossische Zeitung“ pa piše, da so se Bismarck in njegovi pristaši zagrešili proti udanosti in spoštovanju do hudo zadetih članov kraljeve obitelji ter brezumno začeli ščuvati proti neljubim jim osobam. „Battenberžana ožigosali so izdajalcem domovine, potem so črnili tujega veleposlanika in konservativnega tajnega svetnika, ki je bil toli nesrečen, da je cesarja Friderika bogati duševni zaklad zmatral za lastnino narodovo, vrgli so ga mej državne sovražnike in revolucionarje, kakor da je hotel prestol in altar strmolglaviti.“

Jednako, kakor z Geffckenom, je z angleškim poslanikom v Peterburgu, Robertom Morierom. „Kölnische Zeitung“ priobčila je pred par tedni trditev, da je v avgustu 1870 leta. Morier, takrat angleški poslanik v Darmstadtu, maršala Bazainea obvestil o gibanju nemških čet in da je sedaj že mrtvi Bazaine majorju pl. Deines 1886. l. to sam povedal. Morier to odločno zanikava in se opira na lastnoročno pismo Bazaineovo, ki pravi, da nikomur kaj tacega pravil ni in da je rečena vest v „Kölnische Zeitung“ prazna bajka.

Morier je, kakor smo že povedali, pisal grofu Herbertu Bismarcku, zahtevajoč, da se ona neosno-

vana in zanj jako žaleča vest v „Norddeutsche Allgemeine“ prekliče. A grof Bismarck je to zahtevo jako odurno odklonil rekoč, da je tak „dementi“ nemogoča stvar. Angleško časopisje se je vsled tega jako odločno potegnilo za svojega žaljenega veleposlanika in v jako ostrih člankih obsoja postopanje Bismarckovo v tej zadevi. Javno mnenje po vsej Angliji je jako razburjeno proti Nemčiji in to po vsej pravici. Jako odličnega državnika angleškega obsuli so z obrekovanjem in podlimi napadi, a ko on z vso odločnostjo zavrača vse te izmišljotine in zahteva zadoščenja, ne dovolijo mu niti preklica.

„Neue Freie Presse“ ima v včerajšnji številki uveden članek o tej zadevi. V njem kar odkritosrčno izreka, da je Bismarck napravil veliko hibo, ki bode slabo uplivala na odnose mej Anglijo in Nemčijo, kar je baš sedaj tem bolj čudno, ker se je po mnogih zmotah in nasprotstvih posrečilo, doseči sporazumljenje mej obema državama, katerih vojno brodovje sedaj skupno pluje ob obali Zansibarski, da se zatre trgovina z robi.

Oba slučaja Geffckenov in Morierov škodovala sta Bismarckovemu ugledu, v obeh ni imel srečne roke. V prvi zadevi izreklo se je državno pravništvo jako jasno proti kancelarju, kateremu se je neposredno a popolnoma razumljivo povedalo, da ni ravnal po hladnokrvnem premisleku, marveč da se je udal slepi strasti, ali kakor piše „Vossische Zeitung“, da ga je prevzela „Krankhafte Verfolgungssucht“, ki mora naposled škodovati tudi zdravju državnemu.

Z napadom na Moriera mislili so poslednjemu omajati stališče v Peterburgu, kjer jim je bil radi tega na potu, ker je nekda sovražnik Nemčiji, a iskren prijatelj Rusiji. Tacega vsaj so ga risali, pri tem pa pozabili, da je bil Morier prijatelj in zaupni mož pokojnega cesarja Friderika III., zmagovalca v nemško-francoski vojni, katerega vendar s sovražniki domovine ni smeti metati v isti koš. Napad, narekovan po slepi strasti, se je temeljito ponesrečil. Ne le angleško, tudi rusko časopisje vzelo je veleposlanika Moriera pod svojo zaščito in stališče njegovo je danes trdneje, nego je bilo poprej.

Čitajoč vse te dogodke, bi skoro verjeli onim listom, ponavljaje trdečim, da je stari Bismarck opasno obolel in da je ves vnanji „ressort“ sedaj v rokah mladega Bismarcka, grofa Herberta. Poslednji že v Rimu v palači papeževi ni kazal diplomatske uglašenosti, ampak pravo junkersko oholost in brezozirnost. Prav možno bi torej bilo, da je oba omenjena slučaja zakrivil mladi grof Bismarck v svoji vročernosti. Ako je temu res tako, potem si je sam dal spričevalo, da je pač dedič očetovega imena, nikakor pa ne njegove spretnosti in slave.

Naše želje ali proračun za l. 1889.

Od beneške meje 6. januarja.

(Konec.)

Želeli bi nadalje, da bi se pod zastavo „Matice Slovenske“ zbrala vsaj tolika množica članov, kakršna je bila pred petnajstimi leti. To je vendar kaj skromna želja! Naša Matica krenila je na pravo pot, ker neče skrbeti le za učenjake, pač pa za — srednje stanove, kjer jedino dobi zadostno število poslušnih ušes. Tako je prav! Čudno smo gledali in poslušali pisarenje in govoričenje sicer zaslužnih naših mož: naj bi nam Matica nadomeščala akademijo — vsaj znanosti, če že ne tudi umetnosti. To so bile predrzno terjatve! Saj je Matica naša res tudi hodila po takej napačni poti, zato pa je v nekoliko letih zgubila polovico članov svojih; kajti velika večina članov podpirala je ta zavod naš le iz zgolj rodoljubja, knjige pa so ležale v prahu, večinoma nerazrezane ali vsaj sadu neso obrodile posebnega. Ko se je pa narodna oduševljenost nekoliko poglobila, a mošnjiček morali smo v raznovrstne nove namene in potrebe odpirati le prečestokrat, računati smo začeli bolj hladnokrvno: kaj nam pa daje Matica za dva goldinarja? In ko se je pokazal velikanski napredek pobratimke „Matice Hrvatske“, spoznavati smo začeli, da bi tudi naša Matica lahko krenila na — boljšo pot. — Zato pa smo prav od srca hvaležni onim rodoljubom, ki so sicer z velikim naporom dosegli, da je Matica še za časa začela pobirati stopinje za svojo najbližjo sestro. Tako je prav! Letos pa ležé za dva goldinarčka že štiri krasne, vse izvrne knjige

LISTEK.

Rodbinski spomini.

Ruski spisal G. P. Danilevski, prevel Vinko.

I.

Prababica.

(Dalje.)

Odhajaje o solnčnem vzhodu dalje proti Har kovu, podal se je k otročnici ter rekel: „Ostani z Bogom, kuma Mešenka in porodi mi še več takih kričavev in dovoli, da te v slovo poljubim; a oprosti, da sem k vašemu grenkemu pokusil malo česna!“ Potem je nadel Marjuški ta le ametistov prstan s svojega mezinca, podaril ji kitico na cesti natrganih poljskih cvetic, usadil pri vrtnem krilei želod ter odšel. . . . To vam je povest o prstanu.

„A še nekaj vam moram povedati, otroci moji. . . . Postarala sem se ter sem pozabljava! Ne vem, je li bilo zvečer, dokler je bilo še dan, ali po obedu, ali po noči o luninem svitu, ko je njega velečastvo slišal, da je mej stotnikovim dvorom in trdnjavo ne daleč proč v lesu Labodje jezero in na njem za ribji lov majhna ladjica. In kaj si mislite? Dal se je peljati tja, vzel s seboj stotnika in vse ge-

nerale ter se trikrat peljal po jezeru. Potem je dal povezati jadra, ukazal streljati iz mušket tja po jezeru v čast novorojencu ter vse obdaril, predstojnike in Kazake. Stari Danilo je bil ves iz sebe, neprestano se je klanjal carju, in ko je odhajajočemu pal k nogam, morali so ga s silo odvesti.

Po Poltavski bitki poslal je gosudar stotniku iz Baturina par šljonskih ovac za plemo, a iz Peterburga kmalu na to pisano potrdilo o imenji, koliko bi si vi mislili? — deset tisoč desetini zemlje, a ne samo s kazaškimi dvorci, ampak kakor se je pozneje pokazalo i s samimi Kazaki. . . . Tako je, otroci moji! Danilo je potem pri carju prišel v nemilost, bil odveden v Peterburg k zasiljanju v urad kneza Jusupova in tam je vtrdnjavi, če prav se je opravičil, kmalu umrl. V last in po danstvo njegovih naslednikov prišli so po carjevem dekretu in po milosti božji ne samo njegovi bratje Kazaki, marveč i njega nazvani kum Ivan Žuk z drugovi, vsprejetimi v stotnijo, in njega sosed Kirjuška Gorlička z vso družino. Umeje se, da so bili ti ljudje vsi preprosti, kakor sploh kmetje. Da i sam stotnik Danilo, ne glede na njegovo dostojanstvo, je umrl, kakor je živel, preprosto. Jevstafij Danilovič je po smrti očetovi naglo odebelil, živel veselo, pričel nositi krasen svilen kaftan in lasuljo s kodri. Iz

ovac darovanih od carja, odredil je velike črede. Imejoč seljake za podložnike, dobil je pozneje i plemstvo. Za vlade prejasne carevne Ane Ivanovne imel je gospod major telesne straže Hruščov tukaj prvo revizijo. Takrat je bil Jevstafij Dacilovič že Izjumski polkovnik ter je z Minihom hodil v Krim, — in po reviziji zapisali so mu za vse čase prebivalce njegovih pridonskih krajev. Dasiravno so Jevstafiju in Mariji Aleksjevni vsi otroci pomrli ter razven sina Jakoba ni nobeden drugi ostal živ, postal je vendar moj Jakob Jevstafovič pred vsem svojim rodom važen in postaven mož, strogih нравov in ne premehak s svojimi podložniki. Njega neso učili tako, kakor njegove roditelje; a umrl je po milosti božji in matuške carevne, kakor se spodobi plemiču prve vrste: v časti, bogastvu in brezmadežnosti. Meni je naročil, naj bodem gospodarica do smrti. Kadar je šel po opravkih iz Harkova v Peterburg, peljal se se je v žolti kočiji z osmerimi konji, z dvema predhodnikoma in dvema lakajema. Samo jedno nesrečo je imel: ni se mu posrečilo, mojemu možu, do konca svojih dni ohraniti si naklonjenost dvora. Bil je ponosen, in radi tega ni bil priljubljen. . . . Iz carskega želoda vzrastel je, kakor vidite, na našem vrtu velik hrast. Ko se je Ivanuška oženil, smo pod tem hrastom že jedli pomizek ter pili ogersko

pred nami. To je napredek, katerega moramo biti veseli! — Žalostiti pa nas mora, ko zapazimo prebiraje imenik članov v Letopisu po domovini slovenski vse polno rodoljubov, gorečih Slovencev, — ki jih ni tam notri mej veliko premajhno Matično armado. In naše vroče želje ob novem letu naj prešinejo vsako rodoljubno srce: letos stopimo vsi, kar nas je zavednih Slovencev, pod prapor našega prvega književnega zavoda! Potem bode Matica veselo uspevala v slavo, čast in veliko korist naroda našega. — Žalosti nas zajedno tudi to, da se naši najbližji bratje Hrvatje takó malo brigajo za prvi naš zavod. Pri Matici Hrvatski zapazimo do 250 slovenskih članov, a koliko pri naši hrvatskih, dasi je naša članarina manjša? To ni vesela prikažen! S samimi besedami o pobratimstvu nam še ni nič pomagano, dejanj nam je potreba. Sploh se mi Slovenci veliko bolj unemamo za druge brate svoje, odziva dejanskega pa ne čutimo kaj posebno. Tudi v tem pogledu naj bi nam letošnje leto doneslo boljše srečo. Želeli bi nadalje, da bi se Matica naša nikoli več toli smrtno ne pregrešila, kakor se je proti našemu književnemu prvaku — Stritarju. Za drag denar morali smo kupavati svojega Stritarja pri narodnem nasprotniku, da imamo zgubo v narodnogospodarskem oziru. Vsako boljše kost prepuščamo tujcem, mi pobiramo pa ostanke! — Konečno bi še želeli, da bi odbor Matice začel preudarjati, dali bi ne bilo umestno, če bi se letnina povišala na tri goldinarje? Le tako bi se približala posestrimi svoji!

„Družbi sv. Mohora“ privoščimo kmalu 50.000 članov, kar je prav lahko mogoče. Da ta družba tako lepo napreduje, pripomore zares uzorna organizacija, oduševljenost poverjenikov in — nova šola, ta toliko opravljena nova šola. Ljudje znajo vedno več in več brati, če ne hišni gospodarji, pa njihovi otroci, ki že odrasčajo in za te naročajo se knjige. Počasi pa bode naročen vsakdo, ki le more žrtvovati goldinar; če ne radi koristi, pa vsaj iz tekmovanja ali zavisti, češ, moj sosed je upisan, ime njegovo tiskano je v Koledarju, moje pa ne. Konečno se pa vsakdo uveri tudi o koristi. — Želeli bi pa, da bi odbor bil v bodoče bolj previden pri pregledavanju rokopisov, da se „Družba sv. Mohora“ ne bode umešavala v strankarske boje raznih političnih ali drugih strank, ki so vendar vse v krogu njenem. Urednik „Slovenec“ zanesel je tudi v Koledar nekaj iz svojega lista, kar bi bolje bilo, da je zamolčal, saj ima za take gorostasnosti zadosti prostora v svojem listu. Na 20. strani piše: „Velike premembe so se izvršile v ljudski šoli. Zidala so se šolska poslopja, uvedle nove šolske postave, in tudi kmečki otroci imajo sedaj priliko, v domačem kraju naučiti se potrebnih vednostij za vsakdanje življenje. Vender šolske nove postave neso primerne za naše kraje, ker so preveč ukrojene za mesta (— ta trditev vredna je sto kron! Pis. —) in se premalo gleda na pobožno in krščansko izrejo otrok in materini jezik. Zato se bodo poslanci že to jesen (hm!) posvetovali v državnem zboru itd.“ To nikakor ni spadalo v knjigo „Družbe sv. Mohorja! Čemu dražiti duhove? In da je tako pisarjenje razburilo jeden stan, kaže nam izjava v „Po-

vino... In dokler bode ta hrast neporušen rastel, toliko časa, verujte mi, otroci moji, ne prestane naše bogastvo in slava našega rodu, cvel bode v časti, moči in slavi na veke...“

Prababica Ana Petrovna, govoreč o svojem možu, se je vselej nekam zamislila. Žalostil je ni samo grof Arakčejev, v njenem sredstvu s palicami bijoč potomce prvih naselnikov Donca, ki neso hoteli postati njegovi ulanci in dragonci, ampak na skrivem tudi isti njen mili drug, Jakob Jevstafovič, ki je ž njo vred pol veka mirno vladal del teh naselnikov, a strogo ravnal ž njimi, kakor z nevoljniki. Ano Petrovno vzel je kot revno dvorsko gosposodično zaradi zvez, ki jih je imela s Peterburškim dvorom carevne, imajoč okolu trideset let. Bil je bolehen melanholik, koristoloven in sam svoj, občeval je redko s katerim, neprestano godel ter se jezil, vedno pravdal se s sosedi, in predno je še razneženi in ne posebno ljubljene sinu Ivanuška pričel delati izlete ter dajati gostije, spravil je s temi pravdami in slabo vojenimi steklarnami zelo v nered ogromna, od Danila darovana posestva ter vrhu tega do polovice izsekal obširne, vekovečne gozde ob Doncu. Dokler se ni oženil, bil je, kakor pozneje i sin njegov, ves mrtev na selske krasotice, ter je

potniku. Tako ne smemo, sicer bodo knjige „Družbe sv. Mohorja“ za šolske knjižnice prepovedane, kakor so bile že posamične. Gospodje pri „Slovencu“ mislijo in so uverjeni, da se potezajo za dobro stvar, no bodočnost jih pouči, koliko so si koristili z vsemi onimi velikanskimi napadi na šolo in tudi na učiteljstvo, na katere jim nikdo niti odgovarjati ni hotel. Kam bi tudi prišli?

Veseli nas, da je D. sv. M. uvaževala nasvet dopisnika „od beneške meje“ pred letom dni, da je udom zunaj Cislitvije poslala namesto „Pravnika“ drugo primerno knjigo. Dobro! dober nasvet naj se posluša, naj prihaja od kogarkoli. Nasvetovali pa smo še nekaj drugega: „Naj bi D. sv. M. pridajala k navadnim šestim knjigam še po jedno ali dve iz svoje starejše zaloge vsem članom ob skrajnih mejah, zlasti pa udom na Beneškem in Ogerskem, ali pa naj bi leto za letom prepuščala po nekaj knjig dotičnim poverjenikom v svojevoljno uporabo“. Taka daritev bi se polagoma povrnila — z novimi člani. In kolika bi bila korist? Prosimo, lepó prosimo: Slavni odbor naj uvažuje naš dobrohoten nasvet!

Želimo nadalje prav od srcá, da bi „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ začela v novem letu svoje plodonosno delovanje, kajti dela jo čaka obilo. Slovensko učiteljstvo dalo nam je zgled pravega vseslovenskega domoljubja, kajti prekoračilo je ozke deželne meje, dasi je na nje tako tesno navezano, in združilo se je pod skupnim praporom vseslovenskim. Za svoje središče izbralo si je Slovenije naravno središče — Ljubljano, dasi so to zvezo oživili rodoljubni učitelji zunaj Kranjske, v deželi, kjer ne gospoduje nad njimi narodna večina, večina marveč, ki očitno sovraži vsako slov. gibanje. Pomislimo te razmere in prav bomo znali ceniti to zvezo. — Boli pa nas, da je bilo učiteljstvo na Kranjskem tako mlačno za združitev, da, da niti v domačih okrajih ni bilo združeno v društva, dočim so imeli vsi slovenski okraji na Primorskem in Štajerskem svoja okrajna učiteljska društva. To je žalostna resnica! Kje so okolnosti učiteljstvu ugodnejše, kakor na Kranjskem? Šele v preteklem letu, ko je bila zveza že gotova, oglasili so se nekovi okraji. Želimo torej, da bi vsak okraj na Kranjskem imel svoje učiteljsko društvo, potem bomo smeli upati tudi na korške in istrške (hrvatske) brate, a zveza bode močna in uplivna. — Želimo nadalje, da bi vse učiteljstvo slovensko imelo tudi jeden sam list, da bode združeno tudi v tem pogledu. Tak list bode razširjen po vseh deželah, izhajal bode lahko po večkrat, a cena mu ne bo previsoka. Če smo do zdaj hoteli vedeti kaj več o šolstvu v vseh slovenskih deželah, imeti smo morali dva lista. Čemu ta potrata? Jeden sam popolnoma zadostuje. Sicer se pa o teh zadevah še pogovorimo v kakem učiteljskem listu in pri — zaveznem zborovanju o Veliki noči. Do vidova!

Imeli bi še nekoliko želja, toda naj tudi te zadostujejo; vsakega Slovenca nekaj zadene! Bog daj, da bi besede moje ne bile bob v steno. Govoril sem prav od srcá in z najboljšim namenom: koristiti dobrej stvari naši! Ako komu kaj ni po volji, ustregel bi mi, če bi povedal brez ovinkov

soprogom po svojem mladem služabništvu odvajal za nekaj časa žene. V zakonu pa je ženo držal v jezevih rokavicah ter ji razven knjig in izprehodov s slugami peš in na konji ni dovolil iz ljubosumnosti nikakih zabav. Umrl je za sušico naročivši ženi, imajoč velik strah pred smrtjo, naj sezida veliko kamenito cerkev. Prababica se nikdar nikomur ni pritožila čezenj. No njen pritajevani jad zaradi ljubljenega moža Jakoba Jevstafoviča prišel je sam od sebe na dan. Ostavila je po svoji smrti svoje priljubljene knjige, romane, prošlih, pozabljenih časov: „Lolota in Fanfau“, ali „Zgode dveh mladih ljudi“, ostavljenih na puščobnem otoku; „Deček, svirajoč razne pesni z zvončkom“; „Aleksis, ali hiša v lesu“ in „Zgode Gil Blasa de Santilana“. Povsod v teh knjigah bile so podčrtane besede, kakor: „o, čudna in žalostna izpremenljivost rečij! o, čudna izmena in raznoličnost srca človeškega!“ ali: „krotkemu srcu je tako prijetno rezno šumljanje potočkov in gosta senca gajev, posebno takrat, o ljudje, ko sem jaz, o ljudje, shranil svoje srce daleč, daleč!“ Na strani teh besed bilo je zapisano od prababičine roke: „oh, kako je to res!“

Prababica Ana Petrovna umrla je pri polni zavesti in odločno, davno prej je imela že vse pripravljeno za smrt: novo črno obleko, grosdetoursko

svoje misli, no prijateljski in kakor se spodobi omikanemu človeku. Tisto brezozirno natolcevanje, sumničenje, obrekovanje in kar oblastne trditve brez dokazov presedajo menda že vsakemu rodoljubi, ki ne išče svojih, no milega naroda koristi. Bohdá že nám lepši doby nastanou! Bůh i Slovane!

Rožiňský.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani, 9. januarja.

Delegaciji bodeta tudi letos zborovali pomladi. V skupnih ministerstvih že pridno sestavljajo budget za bodoče leto. Se li bode za oboroževanja zopet zahteval kak nov kredit, še ne vemo. Nekaj več se bode pa zahtevalo za vojsko že zaradi tega, ker se bode po novem vojnem zakonu nekoliko pomnožilo število vojakov.

Komisija **gospodske zbornice** je že rešila skoro ves nov vojni zakon. Vsprejela je paragraf za paragrafom, kakor je sklenila zbornica poslancev. Drugače tudi ni bilo pričakovati, ki je izjavila vlada, da hoče, da se nespremenjen vsprejme. V gospodski zbornici je v tacih slučajih pričakovati še manj upora nego v zbornici poslancev. V plenumu bode zbornica tudi gotovo vsprejela ves zakon.

Nemški listi prete, da bodo tovarnarji v nemških krajih na **Českem** odslovili vse češke delavce, da za njih otroke ne bode treba ustanovljati čeških ljudskih šol. S tem hočejo ostrašiti deželni zbor, da ne bi vsprejel predloge deželnega odbora glede šol za narodne manjšine. Če bi Nemci res zvršili, kar prete, bi bilo po našem mnenju najumestnejše, da bi tudi avstrijski Slovani ravnali po njihovem vzgledu ter zapodili Nemce, katere imajo v službah.

V **ogerskej** zbornici začne se jutri debata o novem vojnem zakonu. Več govornikov oglasilo se je že proti zakonu in je zatorej pričakovati jako burne debate. Da bode pa tudi nazadnje ogerska zbornica vsprejela ves zakon brez znatnih sprememb, je gotovo. — Iz Ostrogona dobili so razni listi vest, da je primas pri nekem banketu bil napil pappežu naglasujoč, da ves svet priznava, da na vzvišen način spolnuje misijo svojo, le malopridna vlada italijanska tega priznati neče. Povabljenec zlasti časnike je jako osupnila ta napitnica, ko je vendar naša država z Italijo v prijateljske zvezi.

Vnanje države.

Kralj **srbski** demisijskega ministerstva ni vsprejel, temveč je izrekel ministrom željo, da še ostanejo, dokler ne bode voljena mala skupščina. Sedanja vlada res v veliki skupščini ni imela večine, in bi po parlamentarnih običajih ne mogla obstati, a v tem oziru ni velika skupščina odločilna, temveč le navadna skupščina. Ko bode voljena nova skupščina, bode pa kralj odslovil sedanjo vlado in poklical ministerstvo iz večine. Liberalci želé, da se pokliče koalicijsko ministerstvo, radikalcí temu neso nasprotni, a hočejo le, da bode minister vnanjih zadev radikalec. Ruski listi so jako zadovoljni, da je Srbija dobila novo ustavo, le to želé, da se sedanja vlada kmalu umakne, ker sicer se zna prigraditi, da naprednjaki vzlic novi ustavi dobe večino v zbornici. — V Srbiji zavlada je o Avstriji kaj neprijazno mišljenje. Nezavisni listi skoro vsi pišejo proti Avstriji. „Srpska nezavisnost“ napada Avstrijo, ker namerava napraviti vojno brodovje na Dunavu. Mesto Požarevac je napravilo banket uredniku Avstriji sovražnega lista „Velika Srbija“, ki je bil

brez pentelj; bel muzelinov robec za pleča, črno tulasto čepico in bel batistov robec za podvezo spodnje čeljusti, ki ji je še živeči zelo oslabela. Ko je čutila, da se ji bliža poslednja ura, pozvala je očeta Avdija, popa pri novi kameniti cerkvi, majhnega, suhega, siromašnega, a prepirlivega, vročerknega in sebičnega človeka. Ž njim se je dolgo razgovarjala o podrobnostih svojega pogreba, o mestu, kjer bode pokopana, da bi s sosednjih gorskih bokov ne tekla voda v rakev na rodbinskem pokopališču, o tem, koga ima pozvati na odpevanje in koga ne, kar jih je bližnjih in daljnih znancev; ima li biti pri tem duhovenstvo iz okolice in sosednji pevci, in konečno o plači njegovi za pogreb in zadušne maše. Pop je zahteval za poslednja opravila petdeset rubljev v assignacijah, zatrjujoč, da so se podražile sveče, kadilo, vino in moka; prababica ponujala je petindvajset in posled sta se zjedini za štirideset. Končavši s popom, poklicala je sina Ivanuško in njega učeno in od vseh ljubljeno soprogo; objavila jima je, kako sta se pobotala z upornim popom ter pristavila:

— Zapomnita si, otroka, da ne smeta dati več temu cerkvenemu služabniku; ženi njegovi podarita vrhu tega deset panjev. Kratkočasila me je v moji bolezni... V grob položite poleg mene carski

zaprt zaradi veleizdaje in je bil sedaj pomiloščen, ko se je razglasila amnestija za politične zločince.

Več kazaskih oddelkov in pešcev bode **Rusija** poslala v kratkem na zapadno mejo. Zanje se že stanovanja pripravljajo. Kazaki pridejo iz Čarovstva, kamor pa pridejo novi vojni oddelki iz sredine Rusije. Rusija torej dosledno pomika vojsko proti zapadu, da bode imela dovolj sile pripravljene, ko bi prišlo do vojne in da je sovražnik ne bode mogel prehiteti z mobilizacijo.

Rumunska vlada je iztirala Kiselova, kateri je streljal na bivšega ministra bolgarskega, a ga je bilo oprostilo porotno sodišče, v Gjurjevu. Vlada ne mara, da bi se v Rumuniji zbirali bolgarski nezadovoljneži in skušali iz Rumunije delati nered v Bolgariji. Vlada sicer ni posebno prijazna sedanji bolgarski vladi, a misli si, da je najboljša, če je v sosedni Bolgariji mir, ker neredi v Bolgariji utegnoli bi prouzročili dogodke, katere bi tudi Rumunija čutila. Je li pa vlada v Sofiji dobra ali slaba, zato seveda se v Bukureštu malo brigajo.

Jedva so Jaquesa postavili za kandidata v Parizu, že ga obirajo razni **francoski** republičanski listi. Jednim se zdi preveč radikalen, drugim pa zopet preveč nazadnjašk. Mnogi priporočajo volilcem, da naj ne hodijo volit. Zaradi razcepljenosti med radikalcami ima general Boulanger jako mnogo upanja, da zmaga.

Včeraj se je zopet sešel **nemški** državni zbor. Vlada bode mu kmalu predložila predlogo glede afriških zadev. Nemčija baje misli odposlati precej vojakov v Afriko za varstvo svojih koristij. Poveljnik tej četi bode stotnik Wissmann, kateri je že mnogo potoval po Afriki. Vlada bode baje zahtevala tudi večjih vsot za vojaške namene.

Ruski svobodni kazak Ašinov je že prišel s svojimi tovariši zopet v **Abesinijo**. S sabo pa ima jako močno četo, tako da Italijani mislijo, da ni šel v Afriko, utrjevati pravoslavja ni širiti kulturo, temveč le Abesincem pomagati proti Italiji. Če je to res, bomo videli, če začne Abesinci kake operacije proti Italiji. Sedaj je okrog Masave mir in o dogodkih v Abesiniji se nič gotovega ne ve.

Domače stvari.

— (V okrajne šolske svete) imenovalo je knezoškofijstvo za bodoče šestletno dobo pripadajoče člane. Ti gospodje so: Za Ljubljano kanonik And. Zamejic; za Ljubljansko okolico dekan Šmariški Andr. Drobnič; za Črnomelj dekan Semiški Anton Aleš; za Kočevje častni kanonik Martin Skubic v Ribnici; za Kamnik tamošnji dekan Janez Oblak; za Kranj dekan Ant. Mežnarec; za Krško dekan dr. Jurij Sterbenec v Leskovci; za Litijo dekan Jakob Rus v Šent Martinu; za Logatec dekan Jan. Koprivnikar na Vrhniki; za Novo Mesto prošt Peter Urh; za Postojino častni kanonik in dekan Janez Ev. Hofstetter; za Radovljico Jos. Razboršek, dekan na Bledu.

— (Umrli) je včeraj jutraj v Ljubljani gosp. Urh Zupan, umirovljeni župni upravitelj, porojen 1823. l. v Begunjah na Gorenjskem. — Na treh kraljev dan umrl je pri sv. Križi pri Kostanjevici tamošnji kaplan gosp. Fran Demšar za osepnicami.

— (Povišanje gostaščine v Ljubljani.) Presvetli cesar potrdil je deželnozborski sklep, da se mestu Ljubljanskemu dovoli, da sme od 1. dne januarja 1889. do konca 1898 pobirati 100% priklado od gostaščine. Gostaščina do 50 gld. je take priklade prosta, od 50 do 100 gold. bode

prstan in kitico šmarnic ali družih cvetk. Carski šopek Marjuškin se je izgubil, ko so umivali svete podobe. Saj sedaj ni težko nabrati svežih cvetk: slišim sem v čumnato, kako v zarji ptice lete izza morja; v vzduhu vse diši kakor po mlademu vinu; cela step in lesi morajo biti v cvetji!

Nedolgo pred smrtjo rekla je Ana Petrovna sinu:

— Rada bi videla, kako bodeš gospodaril! ter dejala, da želi, ako je le mogoče, pogledati na čredo konj, pasočo se v zimovišči na njeni pristavi za Doncem ob reki Bogati. Ivan Jakovlevič je brez ugovora sklenil ustreči volji materini, ter dasiravno je bilo to težavno zaradi nastajajoče povodnji, prignal sto divjih, čilih konj broječo čredo srečno do Donca in potem preko Donca čez tajajoči se višnji led. — Toda jedva so gromkim rezgetanjem sprednji dorastli žrebci in za njimi vsa ostala krasna čreda stopili iz vspomladanske megle ter prišli na rečico, ob kateri leži Prišib, prelomil se je led in utonili so vsi konji, izimši jednega neznatnega, pegastega valaha. Ivan Jakovlevič, ki je bil pri tem zraven, je zaplakal ter se vrnil domov, ponavljajoč: — To ni brez pomembe; mati gotovo ne bode živela dolgo! A o tem, da je utonila čreda konj, starki neso ničesar povedali. (Dalje prih.)

plačevati po 2 kr., od 100 gold. naprej po 4 kr. od goldinarja.

— (Vabilo na koncert,) katerega priredi v nedeljo dne 13. januarja 1889. leta ob 7. uri zvečer v dvorani Ježelne redute Blaž Fišer, kontrabasist iz Beča. Pri koncertu sodelujejo iz posebne prijaznosti: gospodična Lujiza Daneševa, gosp. vitez Ohm-Janušovski in slavni moški zbor Ljubljanske čitalnice pod vodstvom pevovodje g. Fr. Gerbiča. Vspored: 1. E. M. Storch: Veliki koncert za kontrabas; svira g. Bl. Fišer. 2. Križkovski: „Utonula“; poje moški zbor Ljubljanske čitalnice. 3. a) G. Bottessini: Elegija za kontrabas; b) L. v. Beethoven: Velika arija iz opere „Fidelio“, za kontrabas priredil Bl. Fišer; svira gospod Blaž Fišer. 4. Rosini: Arija iz opere „Seviljski brijač“; poje gđ. L. Daneševa. 5. P. de Sarasate-Fišer; „Fantazija o Faustu“; svira g. Bl. Fišer. Spremljevanje na klavirju prevzel je g. vitez Ohm-Janušovsky. Cercle-sedeži po 1 gl. 50 kr., sedeži po 1 gl., sedeži na galeriji po 60 kr., ustopnice po 50 kr. in dijaški biljeti po 30 kr. dobivajo se v prodajalnici gospoda Hugona Turka na glavnem trgu in v čitalniški trafiki, v dan koncerta pa pri blagajnici, ki se bode odprla ob 6. uri zvečer.

— (Slovenskih biciklistov klub) priredi baje letos velik ples, ki se bode odlikoval po svoji izvirnosti.

— („Obrtnika“) izšla je 1. letošnja številka v nekoliko predrugačeni, pomanjšani obliki. Vsebinska je mnogovrstna, berila prav zanimivega pa tudi sedaj dovolj. Gospodje obrtniki smejo s svojim glasilom biti prav zadovoljni.

— (C. kr. deželni šolski svet za pokneženo grofijo Goriško in Gradiško s sedežem v Trstu) izjavil je v dopisu na slavno vodstvo c. kr. gimnazija v Gorici, da pisave, po kateri se neki osmošolec na tukajšnjem c. kr. gimnaziju piše Mozetič, mej tem ko se očeta v dobi pred letom 1848. naučili, da se piše za Mosettiga, je nepostavna (illegal), ter je odredil, naj se učenec znanprej piše po očetovem pravopisu, naj se njegovo ime premeni v zmislu tega odloka v vseh dosedanjih gimnazijskih imenikih in naj se izdajo učencu nova spričevala z Goriško-italijanskim pravopisom namesto dosedanjih, katera naj vrne šolskemu vodstvu. Odlok se je do pičice izvršil in včerajšnji Mozetič piše se danes vsled višjega ukaza Mosettig. — Deželna šolska svetovalca monsignor Andrej Marušič in šolski nadzornik Anton vitez Klodič-Sabladoski pisala sta svoji imeni do leta 1848. Marussig in Clodig. Zdaj nastane vprašanje, ali sta postavna (legal) imenovalna dekreta, s katerima sta dobila svoje naslove in službe; kajti v dekretih pisani sta imeni s slovenskim (!) pravopisom, ki za časa liberalnih vlad ni bil še državni nevar. „Soča.“

— (O zaroki Koburžana) širijo se neosnovane vesti po časnikih. Javlja se, da se bode knez bolgarski zaročil z belgijsko princesinjo Henrijeto, s katero bi prišel v sorodstvo z avstrijsko cesarsko hišo. To pa ni res. Časnikarji zmotili so se v osebah. Ne Ferdinand Koburški, ampak prestolonaslednik rumunski, princ Ferdinand Hohenzollernski misli se zaročiti z rečeno princesinjo belgijsko.

— (Strajk, kakeršnega še ni bilo,) vršil se je pretekli ponedeljek v Ljubljani. V Matijanovi tovarni za hišno orodje na Dunajski cesti ustavilo je hkratu 54 delavcev delo. Gosp. Matijan čaka in gleda, a nobenega delavca ni blizu. Ura bide 2., 2½ in 3. uro, od nikoder ni nobenega. Naposled pride nek sel z listom, na katerem je bilo zapisano, da nobenega delavca ne bode v delavnico, dokler gospodar ne odpusti delovodjo. Na to začela so se pogajanja, katera so zanimiva zaradi tega, ker je strajk bil tovarnarju na korist. Delavci so namreč „unisono“ rekli: „Gospod, mi smo z Vami popolnoma zadovoljni. Delovodja pa Vam je vsak mesec več stotin na škodo. Vedno nas odgovarja, naj tako hitro ne delamo, češ: norec, kaj se bodeš tako trudil, saj je plača vedno jednaka.“ Ker so vsi delavci jednako govorili, vsi bili soglasni, uveril se je g. Matijan, da hočejo delavci le njegovo korist. Drage volje ustregel je njih želji in takoj odpustil delovodjo. Delavci so potem z veseljem šli na delo, gosp. Matijan pa sme tacega „strajka“ biti vesel, kajti kaj jednacega se ne zgodi tako hitro.

— (V Ljubljanski škofiji) bilo je koncem preteklega leta izpraznjenih 49 župniških, 99

pa drugih duhovniških mest, vkupe 148 mest. Še slabše pa je razmerje v Istri in na Koroškem.

— (Bolnišne blagajnice) ustanovile se bodo na Kranjskem v 16 okrajih. Zavarovancev naštel se je 7557. Po vsej Avstriji bode 586 bolniških blagajnic, zavarovancev pa 518.968.

— (Vodbor Kamniške čitalnice) voljen je predsednikom g. M. Novak; podpredsednikom g. dr. K. Schmidinger; odborniki so gospodje: A. Arrigler (knjižničar), J. Fajdiga (blagajnik), L. Styasny (tajnik), Fr. Šeničar, G. Slabajna, A. Medved in A. Fazan.

— („Bralno društvo“ v Dolu) imelo je dne 6. t. m. svoj redni občni zbor in volitev novega odbora. Izvoljeni so gg.: Štefan Lemut, predsednik, 15 glasov; Jakob Kreč, podpredsednik, 14; Robert Ziegler, tajnik, 14; Jos. Jakše, blagajnik, 10; Ivan Levec, 13; Fran Levec, 13; Filip Frank, 9 glasov, kot odborniki. Namestnika sta gg.: Fran Marin in Jarnej Grat. Računi lanskega leta so ugodni, tako da blagajna ni prazna. Časopisi za 1889. l. so naročeni naslednji: „Slov. Narod“, „Laibacher Zeitung“, „Zvon“, „Kmetovalec“ in „Mir“. Po volitvi smo se dobro zabavali z domačo godbo in dogovorili, da okolu svečnice t. l. priredimo društveno veselico. Nesmo pa tudi pozabili, da bi se ne bili g. Ivanu Levcu za lepe društvene prostore zahvalili in prosili ga, da bi jih še znanprej dajal brezplačno, kakor do sedaj.

— (Vabilo k plesnemu venčku) kojega priredi Škofjeloška prostovoljna požarna bramba v nedeljo dne 13. prosinca 1889. v čitalničnih prostorih. Mej počitkom bode srečkanje. Čisti dohodek je namenjen v prid tukajšnje požarne brambe. Ustopnina za neude 1 gld. — Gospé in gospice proste. Udje požarne brambe 30 kr. Začetek ob 7. uri.

Odbor.

— (Na včerajšnji živinski semenj) prignalo se je 794 glav živine. Kupčija bila je živahna, posebno za govejo živino.

— (Osepnice v Zagrebu) ponehavajo. V bolnici je samo še 13 za osepnicami obolelih oseb. Zadnji vsprejeti bolniki neso oboleli za pravimi, ampak za nepravimi osepnicami.

— (V Dalmaciji,) v takozvanem Zagorji, je zaradi snega poštni promet ustavljen.

— (Na otoku Krku,) v zdravstvenem okraju Dobosnica-Dobrinj-Omišalj, razpisano je mesto občinskega zdravnika. Plača 1000 gld., pavšala za vožnjo 200 gld. Prošnje do konca t. m. na občinski odbor v Dobosnici.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 8. januarja. Liebknecht dobil iz Londona od tamošnjega komunističnega delavskega izobraževalnega društva ostro nezaupnico, ker je v nemškem državnem zboru rekel, da ko bi Francija napala Nemčijo, bi zadnji socijalni demokrat proti Franciji šel v boj. Ta izjava da je šovinistična. Proletarci nemajo domovine, torej jim ni nobene braniti treba.

Livorno 8. januarja. Dinamitardi poskusili so novo policijsko poslopje razstreliti. Poslopje je razdejano, več sosednih poškodovanih.

Kajira 8. januarja. (Izvestje Havasovo.) Govori se, da so egiptske čete včeraj pri Suakimu imele hude izgube.

Dunaj 9. januarja. Gospodske zbornice odsek rešil je brambeno novelo tako, kakor zbornica poslancev, odklonil pa dotične resolucije.

Madrid 9. januarja. Na službenih stopnicah v kraljevi palači razpočila petarda. Nekoliko oken pobitih.

Razne vesti.

* (Eifflov stolp se maje.) Iz Pariza se poroča: Več oseb, katere so Eifflov stolp natanko opazovale, zatrjuje, da se je velikanska zgradba znižala. Izpovedbe si pa neso jedine v tem, se li nagiba stolp na levo ali na desno. Eifflova preiskava je na to tudi dognala, da se je os pri stolpu v istini za jeden ali dva cm. premaknila. Natančnejše preiskave, katere so se že pričele, bodo pa svetu odkrile golo resnico. To bi bil polom, ko bi se gorostasni stolp podrl.

* (Brivec pred škofom umrl.) Te dni se je v St. Pöltnu brivec Karol Krištof, ko je bril škofa dr. Binderja, nagloma zgrudil brez zavesten na tla in v malo minutah umrl pred vladiko. K sreči je mož, katerega je zadel mrtvoud,

pred smrtnim padcem odložil britev iz roke, sicer bi bil še škofa lahko ranil.

* (Povodnji na Francoskem.) Za Francoze končalo se je preteklo leto kaj slabo in jako neugodno. Zlasti Jupiter pluvius, po domače dež, nagajal je po raznih krajih in prouzročil obilo škode. Mesta Toulon, Marseille, Arles in Mende bodo še mnoga leta pamtila, kako so koncem lanskega leta vsled trajnega večdnjavnega deževja izstopile reke iz svojih strug in se razlivala po suhi zemlji. V Marsiliji bilo je vodno stanje 31. m. m. toliko, kakršno še nikdar v tem stoletju. V Toulonu stalo je predmetje Rodé popolnem pod vodo, v Arlesu podrla je voda več poslopij in po nekaterih krajih porušene so železnične proge. Dež je sicer ponehal, voda upada, a nevarnost še ni omejena in škoda, dasi še ni cenjena, je grozna, prav velikanska. Iz srca pomilujemo ljudstvo, katero je zadela tolikšna nesreča.

* (Dva obešenca v jeden dan.) V ječi Maidstone na Angleškem končala sta 2. t. m. osemnajstletna delavca, William Gower in Charles Dobell, na večalih svoje mlado življenje, ker sta dne 20. julija m. l. v Tunbridge Wellsu iz maščevanja ustrelila nadzornika Cira Lawrenceja, kateri ju je, ko sta šestokrat prepozno prihajala k delu na žago, redno zaznamoval.

* (Žensko maščevanje.) Nedavno se je v mestu Burgenu na otoku Rügen pripetila sledeča zanimiva dogodbica: Nekak commis voyageur imel se je oženiti z mlado učiteljico. Prišel je dan svatbe, v cerkev prišla je nevesta, pričakujoč ženina, ki je nekaj dnij poprej odpotoval, pa zagotovo obljubil, da se isti dan vrne. V cerkvi so čakali nekaj ur, a ženina ni bilo. Nakrat dobe brzjavko od njega, da so ga zadržali važni posli, vrne se pa prav gotovo v treh dneh. Čez tri dni je pa ženin čakal nevesto v cerkvi več ur s svati, pa je ni bilo. Nazadnje dobi od nje poročilo, da je šla s tovarišicami na sprehod. Poročilo njeno se je končavalo tako-le: „Kaj ne, mili moj, najino ženitev odložiš še lahko za tri dni“.

— (Zasledeni ponarejalci ustne vode.) Bilo je že omenjeno, da v obče po vsem civilizovanem svetu tako priljubljeno in razširjeno Anatherin ustno vodo zobozdravnika dr. J. G. Popp-a na Dunaji zlasti na Ogerskem v veliki meri ponarejajo in kvarijo. Ko je izdelovatelj v Budimpešti osnoval generalno zastopstvo za Ogersko, zmatral je načelnik generalnega zastopstva za dolžnost svojo, nastopiti večje potovanje po Ogerski, da jedenkrat naredi konec tem sleparijam. Uspeh tega potovanja je bil čudovit. Do sedaj je dal v 9 krajih na 10 mestih kaci 130 steklenic ponarejene Anatherin ustne vode konfiskovati in proti ponarejalcem začeti sodnje korake. To stane sicer precej denarja, toda izdelovatelj hotel je jedenkrat prav korenito potrebiti, ker bi dober glas te že 40 let preskušene vode utegnil trpeti zaradi nespretnih ponarejanj dobičakeljnih ljudi. Da se ponarejalec delo oteži in koristi velicemu občinstvu, sklenil je izdelovatelj, steklenice povekšati za polovico prejšnje količine. Izdelovatelj rad to žrtvuje z nado, da se bode občinstvo v bodoče bolj varovalo pred pokvarjenimi, ponarejenimi in družini ničvrednimi in nekoristnimi sredstvi. Cena Anatherinove ustne vodi dr. J. G. Popp-a je po velikosti steklenice 50 kr. do gld. 1.— in gld. 1.40. Zahtevaj le dr. Popp-a Anatherin ustno vodo, ker te sicer lahko prevarijo. To ustno vodo ima dvorni zobozdravnik dr. J. G. Popp na Dunaji, kjer naj se pismo naroči, in vse lekarne, droguerije in parfumerije. (617—8)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

**ZBIRKA
DOMAČIH ZDRAVIL,**
kakor jih rabi slovenski narod.

S poljudnim opisom človeškega telesa.

Izdal in založil Dragotin Hribar.

Odobril br. **Edvard Benedičič**, nadzdravnik usmiljenih bratov
v Št. Vidu na Koroškem.

Ta slovenskemu narodu zelo koristna knjižica dobiti je v
„NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani, Gospodske ulice št. 12. —
Stane 40 kr., po pošti 45 kr.

Tuji:

8. januarja.

Pri **Malič**: Wild iz Gradca. — Bamberg z Dunaja.
— Novak in Weinberger z Dunaja. — pl. Gutmansthal iz
Gradca. — Goldberg in Kohn z Dunaja. — Markus z Du-
naja. — Locatelli in Chawallieh iz Telfke Kaniže. — Wit-
tenberg s Pruskega.
Pri **Sionu**: Reiner iz Slavonije. — Udine iz Trsta.
— Kožuh iz Stare Loke. — Frankenstein z Dunaja. —
Berce iz sv. Lamberta.
Pri **avstrijskem cesarju**: Kuretic s Pedena.

Tržne cene v Ljubljani

dne 9. januarja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6.34	Špeh povojen, kgr.	70
Rež,	4.49	Surovo maslo,	90
Ječmen,	4.32	Jajce, jedno,	3
Oves,	3.09	Mleko, liter	8
Ajda,	4.32	Goveje meso, kgr.	56
Proso,	4.83	Telečje	48
Koruza,	5	Svinjsko	48
Krompir,	2.50	Kostrunovo	32
Leča,	12	Pišanec	35
Grah,	13	Golob	18
Fižol,	11	Seno, 100 kilo	2.50
Maslo, kgr.	1	Slama,	2.32
Mast,	68	Drva trda, 4 metr.	6.60
Špeh frišen	60	„ mehka, 4	4.30

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa- zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem- peratura	Ve- trovi	Nebo	Mo- krina v mm.
8. jan.	7. zjutraj	741.9 mm.	—8.4° C	brezv.	megla	
	2. popol.	740.6 mm.	—6.0° C	sl. svz.	obl.	0.00 mm.
	9. zvečer	740.2 mm.	—5.8° C	sl. svz.	obl.	

Srednja temperatura — 6.7°, za 4.1° pod normalom.

Dunajska borza

dne 9. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	gld.	včeraj	danes
Papirna renta	82.25	82.25	82.25
Srebrna renta	82.95	82.95	82.90
Zlata renta	111.45	111.45	111.50
5% marcna renta	97.80	97.80	97.85
Akije narodne banke	881	881	883
Kreditne akcije	310.50	310.50	310.75
London	121	121	121
Srebro	—	—	—
Napol.	9.56	9.56	9.55 1/2
C. kr. cekini	5.69	5.69	5.69
Nemške marke	59.27 1/2	59.27 1/2	59.27 1/2

Kuverte s firmo

priporočajo po nižje ceni

„NARODNA TISKARNA“

v Ljubljani.

40letni renommée!

Profesorji c. kr. klinike na Dunaji, profesor Drasche,
profesor Schützler, pok. profesor Oppolzer, kakor tudi
več drugih slovečih zdravnikov zapazujejo in priporočajo
le pristno in svetovno slavno c. kr. dvornega zobozdravnika

Dr. POPP-a Anatherin
ustno vodo

za vsakdanjo porabo, ker je boljša, nego vsaka druga zobna voda, kot pre-
servativno sredstvo proti vsem zobnim in ustnim boleznim, priznana voda za
grgranje pri kroničnih vnetjih in neobhodno potrebna pri rabi mine-
ralnih vod, katera, če se hkratu rabi z

Dr. POPP-a zobnim praškom ali zobno pasto,
ohrani vedno zdrave in lepe zobe.

Pri neprestani rabi dr. Popp-ovih zobnih sredstev se pre-
preči in odstrani rast drobnih gliv, za katere je ustna
votlina tako ugodna tla, katere se lotijo zob, da začne gniti.

Dr. Popp-a zobna plomba je najboljša, z njo si vsak sam
lahko zamaši votle zobe.
Dr. Popp-a zeljiščeno milo proti spuščanju vsake vrste in po-
sebno priporočljivo za kopelji.

Cena: Anatherin ustna voda v dvojno povekšanih steklenicah po 50 kr.,
gld. 1.— in gld. 1.40. — Anatherin zobna pasta v puščicah po gld. 1.22.
— Aromatična zobna pasta à 35 kr. — Zobni prašek v škatlicah po
63 kr. — Zobna plomba v etuji gld. 1.—. — Zeljiščeno milo à 30 kr.

Pred kupovanjem ponarejene Anatherin ustne vode, ki je
po analizi le iz kislin upravljeni preparat, s katerim se zobje
prezgodaj uničijo, se izrecno svari. (615—16)

Dr. J. G. POPP, Wien, I., Bognergasse Nr. 2.

Dobiva se v Ljubljani pri lekarnih J. Svoboda, V. Mayr, U. pl. Trnkoczy, E. Bir-
schitz, G. Piccoli, dalje pri trgovcih C. Kariinger, Vaso Petričič, Edvard Mahr,
Peter Lassnik, bratje Krisper; v Postojini: Fr. Baccarich, lekar; na Krškem:
F. Bömescher, lekar; R. Engelsberger, trgovina z galanterijskim blagom; v Idriji:
J. Wartsch, lekar; v Kranju: K. Savnik, lekar; Martin Pettau, trgovec; v Škoflji:
Loki: C. Fabiani, lekar; v Kočevju: J. Braune, lekar; v Ajdovščini: M. Guglielmo,
lekar; v Litiji: J. Beneš, lekar; v Metliki: Fr. Wach, lekar; v Radovljici:
A. Roblek, lekar; v Novem mestu: F. Haika, D. Rizoli, lekarja; A. Gustin,
trgovina z galanterijskim blagom; v Kamniku: J. Močnik, lekar; v Trebnjem:
J. Ruprecht, lekar; v Ormožju: J. Blažek, lekar; v Vipavi: A. Leban, lekar.

ČEBELNO-VOŠČENE SVEČE

prodaja

PAVEL SEEMANN v LJUBLJANI.

(855—5)